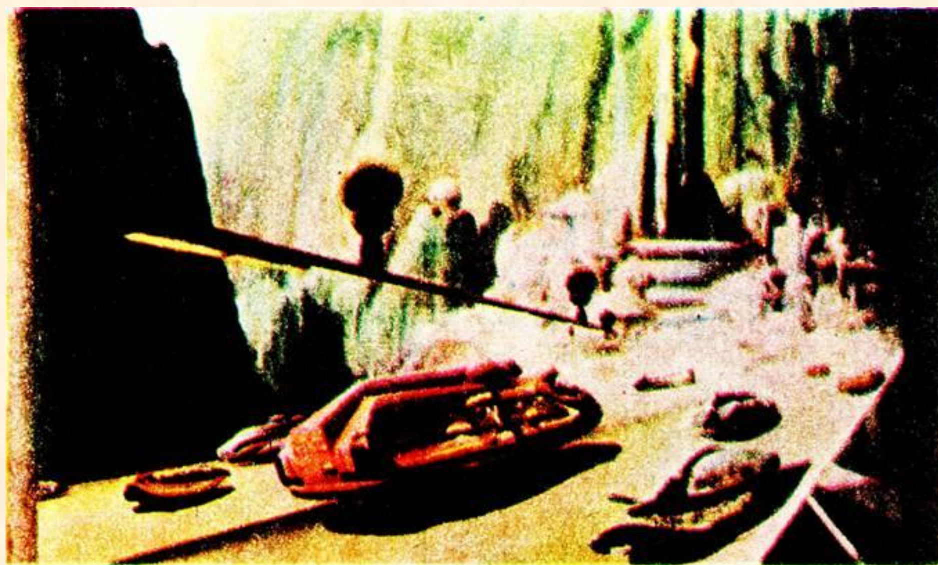
COMMUNIQUE

OVIDIU BUFNILĂ

În zori, vînzătorii de flori îşi închiseră magazinele, fraţii Gerôme boicotară făţiş, prin fluierături, discursul primarului care ieşise în balcon să pledeze pentru păstrarea calmului şi o mulţime de oameni se îndreptară către gară, unde, spuneau ei, îi aştepta un ipotetic tren al salvării generale.

Pe străzile pustii doar Jobo, alcoolicul, mergea împleticindu-se, cîntînd de mama focului, pe jumătate beat, pe jumătate nebun, neştiutor, cu alte cuvinte fericit.

Orchestra simfonică, animată de un eroism cotidian, dădu un ultim concert chiar în piaţa gării, biroul de mişcare fu luat cu asalt şi un mecanic de locomotivă reuşi să scape de furia mulţimii, ascunzîndu-se într-un coş de gunoi.

Urcat pe un vagon, un bătrînel, cu o lunetă, dădu informaţii despre evoluţia îngrijorătoare a cometei, ciudat, cometa îşi schimba cu repeziciune culoarea, un savant de renume, încărcat de valize, deveni bănuitor, o femeie leşină în panica generală şi primarul, alergînd printre oameni, încercă să obţină un minut de linişte pentru un discurs istoric despre Sacrificiu, Civilizaţie şi Mecanică Stelară.

Fu refuzat.

Savantul de renume îşi aruncă dintr-o dată valizele şi începu să alerge spre ieşire, unul a înnebunit deja, spuse un fatalist, iată-l pe savant alergînd înapoi spre oraş, după el, iată vinovatul, el cu teoriile lui despre curburile spaţiului.

Jobo, alcoolicul, primi mulţimea înfierbîntată cu o reverenţă, se trezi aruncat la pămînt şi o mulţime de picioare călcară trupul din care vinul ţîşni cu un şuierat puternic, Jobo se ridică şi alergă în urma lor bombănind şi de departe l-ai fi putut asemui cu o fîntînă arteziană în plină mişcare.

Ajuns în laboratorul său de optică, savantul se adînci într-o cercetare asiduă, nu răspunse provocărilor care veneau de jos, din stradă, şi nu se strădui să culeagă de pe podea pietrele ce aterizau pe fereastră.

Un politician găsi că e momentul unei clarificări, bătrînelul cu lunetă anunţă a şaptea schimbare de culoare a cometei, da, da, aşa este, strigă emoţionat savantul pe fereastră, în piaţă se făcu linişte, oameni buni, priviţi acest magnific joc de culori pe care ni-l dăruieşte Cosmosul, ei bine, e vorba de un mesaj din spaţiu, aparatele mele lucrează febril vom avea în curînd rezultatul, primarul ceru să se facă loc pentru a asista primul la acest eveniment epocal, ce idee au avut ăia, şopti fatalistul să ne trimită informaţii printr-o cometă, voi converti culoarea în sunet, strigă savantul înfierbîntat iată, vom auzi împreună sunetele unei alte civilizaţii, scoase un difuzor pe fereastră şi în întreaga piaţă se auzi un cîntec, dirijorul orchestrei simfonice îl ascultă stupefiat, ceru să i se dea cuvîntul e cîntecul trubadurilor din secolul al XII-lea, lumea rîse încîntată, cît timp ne veţi mai aiuri cu tehnologiile misterioase ale trecutului, dirijorul se pierdu emoţionat prin mulţime şi vocea aceea clară, bărbătească, continuă să cînte în difuzor:

Chantarai d’aqustz trobadors
que chantan de maintas colors...